

ק"ז:

פרת חטאת פרק ארבעה עשר זבחים

מסורת הש"ס

1. לא תעשון ככל אשר אף עשיתם פה היום איש כל בעקיה רבנים
2. בימים ההם אין בישראל איש החקר ב תעשה שופטים ולהגדיר ציל הפסוק שבאות

מוסף רש"י

[illegible]

והחובות הקבוע להם זמן אצל פהאעלס דבר ושעירי עבודת כוכבים
גלגל קרבו להם בגלגל עכ"ל ונחמס הזכיר פר העלס דבר ושעירי
עבודת כוכבים שהן חטאות שאין קבוע להם זמן דלפ"י חטאות הקבוע
לחמתי צעולה. (הב"ח וז"ל ביה"ח)
גלגל קרבו צבור כהאל מועד י= צבור
וגענען לא פרס ולא שעירים כי אם
תמדיים י= והא דלמרי' בתוספתא י= ר'
היה אומר אבשלום מיר היה
שנאמר ויתמר כשלוס אלכה נא
ואשלם נדרי אשר נדרתי כחברון כי
נדר נדר ענדק שבחמי בשבור והאי
קרא נהיטם גענען כחבי ומפרש
קרא דחמורה (דף ד') עסקרינס
נחברון כנחמ יחיד דאי הלך נחברון
לכחא כנשים טובים ולהקרינס
בגולה א"כ מהנרון מיניעי
למה והשתא לר' יהודה כי מירות
ינדר וינדר וזא אחי עשר שחקרינס
בנחמ יחיד נחברון ואי מירות חובה
היא א"כ הקרינן גענען כהאל
מועד שהיה שם דלר' יהודה יחיד
מזי מקריב חובות כנחמ בגולה
אף בשעת הימר כבמות ולא זייק
בין מחברון ובחברון אכל רכנן
דלמרי מירות חובה הוא ולא קרב
יחיד חובות אף כנחמ כבור כנב
וגענען א"כ אבשלום לא מיר היה
והא קרא דלכה ואשונה ואשלם

וְחוֹבוֹת שִׁקְבוּ לָהֶן זֶמֶן מֵאֵי טַעֲמָא דִּרְמָה
דְּאִמְר קרא י' לֹא תַעֲשֶׂן כָּל אִשֶּׁר אֲנַחְנוּ
עוֹשִׂים פֶּה הַיּוֹם אִמְר לָהֶן מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל כִּי
לְעִיִּילֹתוֹ לָאֶרֶץ יִשְׁרוֹת תִּקְרְבוּ חוֹבוֹת לֹא
תִּתְקַרְבוּ מִנְחוֹת א וְנִירוֹת יִשְׁרוֹת נִינְהוּ וּרְבָנִי
מִנְחָה בְכֵמָה נִירוֹת חוֹבוֹת נִינְהוּ אִמְר
שְׁמוּאֵל מִחֻלּוֹת בַּחֲמָת וְאִשֶּׁם אָבֹל ב
וְשִׁלְמִים דְּבִרִי הָבִי יִשְׁרוֹת נִינְהוּ וְקִרְבִּי מוֹחִיב
בְּרַבָּה ז' חוֹה וְשׁוֹק וְתִרְמוֹת לִחְמֵי תוֹרָה נִינְהוּ
נְדוּלָה וְאִין נְדוּגִין בְּכֵמָה קִמְנָה וְאִילוּ
בְּשִׁלְהָ שִׁיֶּרָה אִי אִמְרַת בְּשִׁלְמָא
וְשִׁלְמִים פְּלִיגִי הָא מְנִי רְבָנִי הִיא אִלָּא
אִמְרַת בַּחֲמָת וְאִשֶּׁם פְּלִיגִי הָא מְנִי אִלָּא
אִי אִיִּתְמַר הִכִּי אִיִּתְמַר אִמְר שְׁמוּאֵל מִחֻלּוֹת
וְשִׁלְמִים אָבֹל בַּחֲמָת וְאִשֶּׁם דְּבִרִי
נִינְהוּ וְלֹא קִרְבִּי אִמְר מִר וְחֻכְמִי
כָּל שֶׁחֲבֹר מְקִרְבִּין בָּאֵלָה וְכו'
טעמיהו דְּרַבָּנִי אִמְר קרא י' אִשֶּׁם ז' הִישֶׁר
עֵשָׂה אִשֶּׁשׁ יִשְׁרוֹת הוּא דְּלִקְרֹב
וְצִבּוֹר אִפִּי חוֹבוֹת לִקְרֹב

לֹא תַעֲשׂוּן וְגו'. לְחַזֵּק בִּיחַת הָאֶרֶץ מִשְׁתַּעֵי וּקְאָמַר לֹא תַעֲשׂוּן כִּשְׁחָבוֹ
וְגַבְלָנִי: כָּל אֲשֶׁר אֶנְחֵנו עוֹשִׂים כֹּה הַיּוֹם. שֶׁנִּי בִּין לְבָר בִּין יִחִיד
מִקְרִיבִין חֲטָאוֹת וְאִשְׁמוֹת וְזָכוֹר וְתוֹעֵב שֶׁהֵן חֻבוֹת שֶׁלֹּא קִבְּלוּ לָהֶם
וְזֶמֶן וְכ"ט חֻבוֹת קִבְּלוּ לָהֶם וְזֶמֶן אֶל מִלּוֹ עוֹשִׂים שֶׁם אִישׁ שֶׁ
הִישָׁר בְּעֵינָיו הִיחִיד לֹא יִקְרֹב שֶׁם
אֲלֵא דַרְרִים וְגִדְּלוֹת שִׁשְׁרֵי בְּעֵינָיו
לְגִדּוֹר וְלִגְדוֹר עַד מִמֵּי בִין לֹא בָּחַס
וְגו'. עַד שֶׁתִּבְחָלוּ נִשְׁלַח: יִשְׂרוֹם
הַקְּרִיבוֹ. דַּרְרִים וְגִדְּלוֹת: חֻבוֹת לֹא
תִקְרְבוּ. הַיְחִידִים דִּלֵּאִים מִכִּיב וְלֹא
פְּלִיג קִרְא בִּין גְּדוּלָּה בִּין קִטְעָה
לְהִיחֵד לֹא קִרְבַּ אֲלֵא יִגְדֵר וְיִגְדֵר
הַלֵּכֵךְ שֶׁיִּגְדֵר יִגְדֵר אֵין קִרְבַּ לְבָר
בְּתַמֵּי אֵין דֵּהֵא אֵין קִדְשֵׁי לְבָר
קִרְבִּין וְ כַּדְמִין בְּתַמֵּי: וְדָף קִיבִי
קִרְבָּנוֹת לְבָר קִרְבִּין בְּתַמֵּי שֶׁמֶשֶׁן קִרְבָּנוֹת
יִחִיד קִרְבִּין בְּתַמֵּי: מִנְחוֹת וְגִידִים
יִשְׂרוֹם יִנְהוּ. דִּלְע"ג דְּלִמְלַחַת מִזְרֵה
הַיִּיִן קִרְבָּנוֹתֵינוּ חֻבָּה עֲלֵינוּ מִיבִי
ע"י נִדֵּר כֹּהֵא עֲלֵינוּ: אֵין מִנְחָה
בְּתַמֵּי. כַּדְמִין לִקְמֵן וְקִטְעָה: וְכִחֵס
וְלֹא מִנְחוֹת וְגִידִים (לְעִכְבִּין) לִפְנֵי אֲשֶׁר יִבְיֹא
בִּין יִשְׂרָאֵל וְגו'. עַל שֶׁהִדָּה הַיִּיִן
בְּתַמֵּי: שַׁעַת הֵימָר שֶׁלֵּחַס וְיִבְיֹאֵלֹס הֵימָר
אֲחֻסֵּי שֶׁקִּדְשֵׁהוּ שַׁעַת הֵימָר וְלֹא
הַסְפִּיק לְהִבְיֹאֵס עַד שֶׁנִּבְחָרֵי כַּדְמִין
כַּשֶּׁשֶׁשֶׁ עֲלֵיל (דָּף ק"ו): דְּפִסְקוֹ וְזֶה
בְּקִדְשֵׁי: אֵין קִדְשֵׁי שֶׁקִּדְשֵׁהוּ שַׁעַת הֵימָר
וְהַקְּרִיבוֹ שַׁעַת אִשְׁמוֹר קִלֵּי וְחִזְנוֹ

ובחי שלמים ומפרש ב"ח^(ז) אין לי שקריו בצמה אלא שלמים דהא
אוקומנא בקרשי כמה מניין אף עולה ת"ל וצחסי^(ח) יכול אף טהא
ואשס ת"ל אחותי מה דלית אחרי שריבה ומיעטה אמרת מה שלמים
הבאים בגדר ומבה אף כל הבא בגדר ומיעטה ור"ח^(ט) אדרי שרמי
מנחות וניירות ורבין דייקי וצחסי ולא מנחות אלא דבר הנוצח:
ניירות חובה היא. דהוא לא התנדב [אלו] הקרבנות אלא אשך עצמו
ביין ובתגלתה ומאליו נתחייב בקרבנות: **מהנזק.** דר"מ ורבין במיירות
כתשאת ואשס דהא אכל עולות ושלמים דמיר דברי הכל קרבי: **הוא**
ושוק. המורס משלמים ומודה^(י) (א) וארבע חלות ומעומרות לכסן
מארבע מיני חלות שנחודה כדכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן
וגו' (קרי' א): **ואין נוסגין בצמה קנסה** דקריבן בסוף פירקין
(קרי' קט): דכתיב בזה (ויקרא י) להניח קנסה לה' ולא בצמה ואילו
מורס מאלו מיר דהיינו רצוע בשלה שיריה ולא תנייה שעמ מניה
לא קרבי שלמי נזיר בצמה דאי הוו קרבי הוה תני דלא נהיג ביה
נמי תרומה דידה^(י): **אלא אי אמרת כהשאת ואשס הוא פדליג.**
אבל שלמי נזיר דברי הכל קרבי הא מני: **איך הוא דחובוס**
לא הקריבו. ואפי' בגדולה אבל צבור מקריבוס חובוס:
וכי

נדר מירי נדרים ונדבות. (הגה"ט) ¹⁰ **רבי** שמעון אומר אף צבור
אלא הקרבו ביה. לכאורה ר"ש אדרגנא דלעיל מנייה קריא ויחיהו
סבירא כדנאן קמאי דמנחות וזיכרות לא קרבו בצמה דליכא זיכרה
אלא נפקי דבפרשם לקמי' ¹¹ **רש"י** דלר"ם נמי לא קרבו דנא אפי'
בצבור ממעט יותר משאר תנאים ותימה דכפ"ק דמגילה (דף ט'
והחזקת) דקמין אין בין כמה גדולה לגמח קטנה אלא פסחים זה
הכלל כל היער ועוד קרב בו' ומפרש בגמ' כעין פסחים דהיינו
חצות הקבות ויש אצל שאר קרבנים אצל זמן הזה והכל לא קרב
ומוקי לה כר"ס אלאמא ר"ש מני האי כללא א' א"כ מנחות וזיכרות קרי'
לר"ם ובדאמרינן הכא לר"ם דמי האי כללא ואי הוה גרס' בצמילה
הכלל יער ועוד קרב כל הוה ניחא ליה דכל דר"ם אחי דרבי'
מנחות וזיכרות ועוד יש בזה דהא דפסיקא ליה לר"ם ל' מנחות וזיכרות
ישירות משום דהניא בת"כ כפרשא אחרי מות מני שלמים מיוחד
השן יער ועוד קריבין בצמה אף כל יער ועוד קרב בצמה אף
המנחות והזיכרות דברי ר"ם וקאמ' מיהא אי אהיהא ספקי דלא מימי'
לה ועוד לר"ם דמגילה מי נפקא מנחה מכלל יער ועוד וגרלה לייש'
המיתין ¹² דהכי קאמר דאין חילוק בין כמה גדולה לגמח קטנה אלא
פסחים ¹³ כל היער ועוד הקרב בצמה גדולה קרב בקטנה וכל שאין
יער ועוד ¹⁴ שאין קרב גדולה אין קרב בקטנה ולא נחא אלא לפרש מה
בזמן מנחות וזיכרות אבל ליער ועוד אין לפרש דלא איירי במנחות
ועוד נראה דואי לפרש דלאהיהא דורות הדינן ספקי אפי' דלא מיתין
ויומא מני שלמי פסח דאין שלמי יזיר יער ועוד אלא דהא מניח א' ו
בצמח יחד ותניא המנחות וזיכרות קריבות בצמח יחד דברי ר"ם
ועוד קאמ' מני מכלל יערות: **ורבנן** מנחות אין מנחה בבשרה.
וכן וכאן לא קרבו (ונסכים) ליעד אלא עולה ושלמים בלבד ואמר
דאמרי' בטוף פירקין (דף קט'¹⁵) דלברי האומר אין מנחה בצמה א'
ההוא קרא לעיל בריש השוחט (דף קי') בקדשים שהקדיש בשעת היתר
בצמה והוא קא"ר יהודה כל שהעזר והיחיד מקריבין בחלב מועד
כאן וכאן לא קרבו ולא מיסתבר למימר דנאי אדרגנא כאן וכאן לא קרבו
ועוד א"כ לקמן דפרין חכמים היינו תנא קמא ומשני קרבו: **מחלוקת**
דלרגנא קרמאי קרבה לגמלתיא אין קרבה: **מחלוקת**

שמונה הגדולה והקטנה אצל ׀ יש נידר ועיד שצין קרב לא כוז ולא כוז
ונזירות דשפיר משמחם מלישנא ׀ נידר ועיד דקמיה לה כהדיא כח"כ
לה דנחמורה מייה לה ב"כ ׀ דלמרה' הסא אחר ליה אבי
לל לל לה העיר ועיד קרב בנחמ יחד וכל שאני נידר ועיד אפי
ומע דמהי' דייק ולא מלישנא ומה דלא חשי' הסא נזירות נידר
ליחיד בין בנחמ גדולה בין בנחמ קטנה קאמר דחשי' איין דבין
דנקדים בנחמ בינייהו ומו לה יאה' דעופות נמי לא קרבו לרבין
ועופות בנחמ מ"ט וצחסי ולא עופות וצחסי ולא מנחות דלוקינמא
מנחות ותימה דבסוף ׀ פירקין ׀ דף ק"ה. כן ר' יהודה אומר אין מנחה
ובמדבר מקריבין בזהל מועד שגלגל יהי' מנחות ועופות דגלגל
ל' יהודה קריבין בנחמ ׀ לנזור משהי' חן דרשא למר ולמר
ומדר איה' קריבין לימא דנחמ בנחמ קטנה כזור איכא בינייהו
בבבא ואש. בנחמ ואשם על עופות איי:

ואין נוחגין בבמה קטנה. פי' בקונטרס דכתיב דבר להניף מנופה לה' ואל"ת הרי מנופה לת"ק דר' יהודה דמתני' דליתא דבמה קטנה ואין מנופה והגשם בה ואל"כ ה"ק נמי ליהוי דבמה ולא יביעי מנופה ויש לומר דהי' מהו ושוק ומרומה לחמי חודה עיקר מלכות המנופה ה"ק בעלמא מנופה בעלי אינהו אבל מנופה עיקר מלכות קמיא והקטרה:

מחלוקת בעוזה (ואשם) [רש"י] ו. פי' מורית דמאן דלמך לא קרבו ואפי' דבמה גדולה היכי משני קרא דאבשלים דכתיב (שמואל ב' טו) ואשלים דהיי' לביא' למיחמ' בשאר דברים שני דמחמה (דף טז ע"ב) ששמע דלמרי' כתרבו מוריות:

(א) ע' ירוש' פסחים פ"ב ה"ד
מגילה פ"א ה"ב, (ב) [קמן]
קט: ע"ש ירוש' מגילה שם,
(ג) שם פ"א ה"א, (ד) אחרי
פ"ט הל' ה-ו, (ה) מטה פ"ג
ה"ד, (ו) ש"ך לע"א, (ז) ובהג"ה
לעיל לא כתבו ק, וי"ר מתי
תמורה יד: שם סמי דמתרלי
תמורה ז.

הגהות הב"ח

(6) י"ח" ד"ה חזי וכו' וקודם
הפ"ד והל"ח תה"ד ותירומת
לחמי תורה ארבע: (7) ד"ה
ואין טהנן וכו' תירומה דידים
בכמת יחיד הפ"ד:

שינוי נוסחאות

[illegible]

ה' ואל"ה הרי מנחה לת"ך דר' יהודה דלמנ"י דליתא בצמח קטנה
 ויש לומר דהני חזו וסוק ותרומת למני חודה עיקר מלית
 ג' מנחה עיקר מליתא קמיה וקטורה:
 דמלן דלמך לא קרבו ואפי' בצמח גדולה היכי משני קרא דלכנשים
 דברים דבפרק שני דתמורה (דף יד:) משמע דלמ"י בקרבן מיוחד:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones